

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. B.,** zastoupený Mgr. Michalem Doležalem, advokátem se sídlem Uhelný trh 9, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 4 A 34/2012 - 20,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 4 A 34/2012 – 20, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 10. 5. 2012, č. j. KRPA-60579/ČJ-2012-000022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

IV. Odměna **se** advokátovi Mgr. Michalu Doležalovi **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 4 A 34/2012 - 20, zamítl žalobu, jíž se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 10. 5. 2012, č. j. KRPA – 60579/ČJ-2012-000022, o zajištění stěžovatele za účelem správního

vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě nepopřel, že mu již několikrát bylo uloženo správní vyhoštění a on tato rozhodnutí mařil, že nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. K námitce, zda je reálný předpoklad jeho vyhoštění, městský soud uvedl, že stěžovatel nemůže předvídat, jaký bude další postup státních orgánů Ukrajiny při podání žádosti o náhradní cestovní doklad a identifikaci stěžovatele. Pokud při zahájení řízení o vyhoštění nevyjdou najevo skutečnosti, které znemožňují jeho vycestování, není dán důvod pochybovat o tom, že k jeho vycestování dojde. Není vyloučeno, že po uplynutí určité doby dojde k odlišnému přístupu ukrajinských orgánů k posouzení převzetí stěžovatele. Dosavadní nemožnost jeho vycestování není důvodem pro legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Protože stěžovatel svou pobytovou situaci nikdy aktivně neřešil, lze se právem domnívat, že může být tato situace vyvolaná i jeho jednáním spočívajícím v úmyslném uvádění nesprávných dat o identitě. Městský soud se neztotožnil se stěžovatelem v tom, že důkazní standard nezbytný k prokázání reálnosti předpokladu vyhoštění je zvýšen již předchozími opakovanými pokusy o jeho vyhoštění. Ze správního spisu je zřejmé, že se krajské ředitelství zabývalo posouzením reálnosti jeho vyhoštění a skutečnosti, které zjistilo, mu daly za pravdu, že reálnost vyhoštění je zde dána. V tomto stadiu řízení není možno předvídat, jaký bude postup státních orgánů Ukrajiny. Pro zajištění stěžovatele jsou nepochybně dány důvody uvedené v ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, což stěžovatel ani nepopírá. Krajské ředitelství rovněž postupovalo podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a zabývalo se otázkou, zda by v dané věci bylo možno uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Pokud jde o stanovení doby zajištění, lze předpokládat, že je to doba, kterou je třeba k tomu, aby státní orgány Ukrajiny vystavily stěžovateli náhradní doklad. Neměl by být důvod předpokládat, že se tak nestane. Stěžovatel sám v žalobě zdůraznil, že po celou dobu svého pobytu na území České republiky uvádí stejné jméno i datum narození. Proto by neměl být problém, aby státní orgány Ukrajiny stěžovateli vystavily náhradní cestovní doklad. Pokud stěžovatel zmiňoval to, že příčinou neochoty ukrajinských úřadů může být skutečnost, že se sice narodil na území Ukrajiny, ale pak pobýval na území, které je dnes součástí Ruské federace, může dojít k přehodnocení jeho situace právě s ohledem na jím uvedené skutečnosti. V řízení o zajištění cizince nelze provádět podrobné dokazování a je možno vycházet pouze ze skutečností, které jsou v době rozhodování známy. Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku odkazující na návratovou směrnici, pokud jde o dobu zajištění, popř. reálnost vyhoštění. V dané věci nedošlo k porušení ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nebo čl. 15 odst. 4 návratové směrnice.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítal, že městský soud porušil ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Dále stěžovatel poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a uvedl, že je nutno posoudit, zda v daném případě existuje reálný

předpoklad pro jeho vyhoštění. Kasační stížnost v této věci není prvním podáním, kterým se stěžovatel domáhá konstatování nezákonnosti zásahu do osobní svobody ze strany krajského ředitelství. V této souvislosti citoval závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 96/2011 - 53 a rovněž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011 - 75 a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79. V posuzované věci je klíčovou okolností, že stěžovatel byl v minulosti za účelem vyhoštění opakovaně zajištěn. V letech 2008 až 2012 byl zbaven osobní svobody za účelem vyhoštění celkem 5x a za období posledních 4,5 let strávil v zajištění téměř 2 roky. Za celé toto období se jej vyhostit nepodařilo. Důvodem, proč účel jeho zajištění byl pokaždé zmařen, byl postup státních úřadů Ukrajiny, které nikdy nepotvrdily jeho totožnost a nevystavily mu cestovní doklad potřebný k návratu do země. Lze tedy legitimně dovozovat, že předpoklad realizace vyhoštění se jeví jako málo pravděpodobný, a tedy jako nereálný ve smyslu čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Úmluvy. V takovém případě lze po krajském ředitelství, a následně i po městském soudu, spravedlivě žádat, aby k novému zajištění stěžovatele došlo pouze tehdy, pokud by nastaly nové skutečnosti, které na hodnocení předpokladu pro vyhoštění vrhají nový pohled, tj. činí tento předpoklad reálným. Žádné takové skutečnosti se však v napadeném rozsudku ani v rozhodnutí krajského ředitelství neobjevují. Pouhá naděje, že po uplynutí určité doby dojde k odlišnému přístupu ukrajinských orgánů ke stěžovateli, kterou sdílí krajské ředitelství a městský soud, která však nemá oporu v žádných objektivních skutečnostech či důkazech, nemůže být z hlediska kritéria reálného předpokladu pro vyhoštění považována za dostatečnou. Napadený rozsudek i rozhodnutí krajského ředitelství jsou nezákonná, neboť chybí jakýkoliv reálný předpoklad, že se vyhoštění stěžovatele podaří uskutečnit. Policie České republiky se o vyhoštění stěžovatele pokouší nejméně od roku 2004, avšak bezúspěšně. Neexistují žádné nové okolnosti, které by realizaci vyhoštění stěžovatele v průběhu jeho současného zajištění činily pravděpodobnou, reálnou a potenciálně možnou. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí krajského ředitelství a vrácení věci krajskému ředitelství k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu bylo stěžovateli dne 22. 7. 2004 uloženo správní vyhoštění z území České republiky na dobu tří let. Stěžovatel nevycestoval a dne 31. 8. 2004 mu bylo uloženo další správní vyhoštění na dobu 10 let se lhůtou k vycestování do 30. 9. 2004. Stěžovatel opět nevycestoval. Dne 16. 3. 2005 vydal Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudek sp. zn. 103 T 62/2005, kterým uznal stěžovatele vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a odsoudil ho k trestu vyhoštění v trvání 10 let. Dne 6. 2. 2006 Obvodní soud pro Prahu 9 vydal rozsudek sp. zn. 103 T 31/2006, kterým stěžovatele opět odsoudil za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel byl rovněž umístěn do vyhošťovací vazby. Dne 25. 11. 2010 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 10 let, které bylo novým rozhodnutím opraveno na 5 let. Dne 10. 5. 2011 bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 5 let. Dne 21. 4. 2011 stěžovatel požádal o

udělení azylu a toto řízení bylo ukončeno dne 13. 3. 2012, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením o odmítnutí kasační stížnosti stěžovatele pro nepřijatelnost. Toto usnesení nabylo právní moci dne 3. 4. 2012 a stěžovatel měl poté do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení vycestovat. Dne 10. 5. 2012 byl stěžovatel kontrolován hlídkou Policie České republiky a jelikož nebyl schopen prokázat svoji totožnost cestovním dokladem, byl zajištěn a ztotožněn podle evidence Policie České republiky a ministerstva vnitra. Téhož dne vydalo krajské ředitelství napadené rozhodnutí o jeho zajištění za účelem vyhoštění. K otázce možnosti realizace rozhodnutí o správním vyhoštění v odůvodnění uvedlo, že *„[s]právní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V prvé řadě se jedná o zajištění cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem (...) je nutné pro vystavení náhradního cestovního dokladu ověřit údaje o jeho osobě ve státě občanství. Tento úkon je prováděn dožádaným orgánem Ukrajiny, proto stanovená doba zajištění bude pro vydání náhradního cestovního dokladu nezbytná. (...) Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření ze dne 10. 05 2012, ve kterém cizinec neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován.“*

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil závěr městského soudu týkající se otázky, zda v jeho případě existuje reálný předpoklad jeho vyhoštění.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení

ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupný také na www.nssoud.cz), ve kterém formuloval tyto právní věty:

„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

V odůvodnění citovaného usnesení pak mimo jiné uvedl:

„21. Při posouzení samotné sporné právní otázky vycházel rozšířený senát z toho, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie).

22. Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.).

23. Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).

24. Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.

(...)

27. Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné."

Závěry vyslovené ve výše citovaném usnesení jsou plně aplikovatelné na případ stěžovatele.

Městský soud, v podstatě shodně s krajským ředitelstvím, dospěl k závěru, že lze předpokládat výkon rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele, protože nelze předjímat postup ukrajinských státních orgánů. Tento jejich závěr však nemá oporu ve skutkových zjištěních vyplývajících ze správního spisu. Stěžovatel již byl od roku 2004 opakovaně zajištěn za účelem vyhoštění, ať již v řízení trestním nebo správním, ale vždy bezvýsledně. Městský soud však této skutečnosti nevěnoval patřičnou pozornost přesto, že má zásadní význam pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Pokud krajské ředitelství mělo poznatky o tom, že stěžovatel byl již několikrát omezen na svobodě ze stejného důvodu, tedy vyhoštění z České republiky, mělo se zabývat tím, zda další omezení na svobodě ze stejného důvodu není již citelným zásahem do jeho práv. Trvala – li překážka vyhoštění stěžovatele spočívající v tom, že domovský stát stěžovatele Ukrajina odmítá potvrdit jeho totožnost a vystavit mu náhradní doklady, mělo krajské ředitelství posoudit, zda tato překážka i nadále existuje, zda došlo k nějaké změně v přístupu ukrajinských státních orgánů ve vztahu ke stěžovateli (s ohledem i k dosavadním

opakovaně neúspěšným pokusům) a dále mělo zvážit, zda se zřetelem na tuto překážku může rozhodnout o zajištění stěžovatele pro účely správního vyhoštění. Krajské ředitelství však postupovalo formálně, neboť potřebu spolupráce s ukrajinskými orgány použilo jako argument pro stanovení maximální možné doby zajištění stěžovatele. Pokud tedy krajské ředitelství, a posléze i městský soud, bez jakýchkoliv reálných indicií presumovaly, že v tomto případě se již vyhoštění stěžovatele uskuteční, je tato jejich domněnka v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, a tedy neopodstatněná.

I když je nepochybné, že stěžovatel se na vzniku své obtížné situace podílel, neboť nijak neřešil ztrátu svých dokladů, tato skutečnost je při hodnocení otázky, zda je vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, irelevantní.

K tvrzení městského soudu, že stěžovatel úmyslně uváděl nepravdivé údaje o své identitě, je nutno uvést, že nic takového ze správního spisu nevyplývá.

Dále je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 96/2011 - 53 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém byla posuzována zákonnost rozhodnutí o prodloužení doby předchozího zajištění stěžovatele a kde Nejvyšší správní soud dospěl ke stejným závěrům jako v dané věci.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly splněny podmínky pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil i předmětné správní rozhodnutí a věc vrátil krajskému ředitelství k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je krajské ředitelství vázáno právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neshledá-li důvody pro jeho nařízení.

Výroky o náhradě nákladů řízení o žalobě (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) a o kasační stížnosti se opírají o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (v případě výroku o nákladech řízení o kasační stížnosti ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovateli, který měl v řízeních o žalobě i o kasační stížnosti úspěch, žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud vůči neúspěšnému krajskému ředitelství nepřiznal náhradu nákladů těchto řízení.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal,

a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by učinil nějaký úkon, za který náleží odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu